

Mitzvah of the Week: Chayei Sarah – Delivering a Proper Eulogy

Judah Kerbel ~ Queens Jewish Center ~ 5781

1. בראשית פרק כג פסוק ב

וַתָּמָת שָׂרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע הוּא חֶבְרוֹן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֵא אַבְרָהָם לְסַפֵּד לְשָׂרָה וּלְבַכָּתָהּ :

1. Genesis 23:2

Sarah died in Kiriath-arba—now Hebron—in the land of Canaan; and Abraham proceeded to **eulogize Sarah and to bewail her.**

2. רש"ר הירש בראשית פרק כג פסוק ב

לספד לשרה ולבכתה. אין הוא מציג את צערו לראוה, להתגאות בו בעיני הבריות. אפשר ולזה גם רומזת כי זעירא ב"ולבכתה". יודעים אנחנו, מה היתה שרה לאברהם, מה רב ועמוק הצער במותה. הוא יספוד ויבכה, אך ישא את צערו בלבו, בביתו.

2. Rabbi Samson Raphael Hirsch, Genesis 23:2

Abraham withdrew, locked himself in to mourn for her and Sarah. He does not show his pain, does not make any pomp with it. It is possible that's why there's a small כ in לבכתה. We know what Sarah was to Abraham, how infinitely deep the pain must have been when an Abraham loses a Sarah. He eulogizes, he cries, but he has the pain inside him at home.

3. הכתב והקבלה בראשית פרק כג פסוק ב

(ב) לספד לשרה ולבכתה. הבכי רגיל לבוא קודם ההספד והיה ראוי לומר לבכותה ולספוד, אמנם לפי שהבכי יורה על הצער בבחינת אפיסת המת, וההספד הוא ספור שבחיו להרגיש הנשארם מה שאבדו, ובצדיקים אין ראוי לבכותם מצד אפיסתם כי גדולים במיתתם יותר מבחייהם, לכן הקדים ההספד לבכי, להורות כי אין הבכי עליה רק מצד הנשארם וכענין ההספד, וזה ג"כ טעם כי זעירא במלת ולבכתה (ר"ש יפה).

3. Ha-Kesav v'ha-Kabbalah, Genesis 23:2

To eulogize ... and to weep. In general one weeps over the termination of the life of the deceased before eulogizing the loss to the living. For the righteous, however, death is not a tragedy because they are then able to attain greater heights. Thus it is only the loss to the living that is a cause for weeping.

4. העמק דבר בראשית פרק כג פסוק ב

ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכתה. דרך העולם תחלה לבכות בינו לבין עצמו, ואח"כ להספיד ברבים, וכמש"כ [ישעיה כ"ב י"ב] ויקרא ה' לבכי ולמספד, אלא משום שהיה אברהם בא ממקום רחוק לשם, ובין כה וכה נתקבצו המון העם סביב הבית, כדאיתא בסנהדרין דף מ"ו דמשהי לה לשרה לפני קבורה יותר מן המורגל עד בוא אברהם, מש"ה נזדרזו אברהם להספידה תחלה ברבים. ועוד יש הבדל בענין המת ואבליו, אם המת גורם לאבליו שנוי בהליכות עולמו וצערו מרובה יותר משבח המת עצמו, אזי הבכי קודם ועיקר להספדו, משא"כ אם להיפך שאין המת גורם הריסה בהליכות עולם של אבוליו ושבחיו הוא מרובה, אזי הספדו עיקר וקודם לבכי, מש"ה בחרבן בהמ"ק קרא הקדוש ברוך הוא לבכי על הנהגת עולמו שעל ידי זה נשתנה סדרי העבודה ועוד הרבה שלא כרצון הקדוש ברוך הוא כביכול, והוא מרובה על הספדו על כמה צדיקים שנהרגו בחרבן בהמ"ק, מש"ה כתיב תחלה לבכי ואח"כ למספד, משא"כ כאן מיתת שרה לא גרם לאברהם שנוי בהליכות עולמו עוד, שהרי כבר נתגדל יצחק בנה שהוא התכלית, והספדה רבה על פי חשיבותה, מש"ה הקדים לספוד לה ואח"כ לבכותה.

5. תלמוד בבלי מסכת שבת דף קה עמוד ב

אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא: כל המוריד דמעות על אדם כשר - הקדוש ברוך הוא סופרו, ומניחן בבית גנזיו, שנאמר נדי ספרתה אתה שימה דמעתי בנאדך הלא בספרתך. אמר רב יהודה אמר רב: כל המתעצל בהספדו של חכם - ראוי לקוברו בחייו, שנאמר ויקברו אותו בגבול נחלתו בתמנת סרח אשר בהר אפרים מצפון להר געש מלמד שרגש עליהן הר להורגן. אמר רב חייה בר אבא אמר רבי יוחנן: כל המתעצל בהספדו של חכם - אינו מאריך ימים, מדה כנגד מדה, שנאמר בסאסאה בשלחה תריבנה.

5. Talmud Shabbat 105b

Rabbi Shimon ben Pazi said that Rabbi Yehoshua ben Levi said in the name of Bar Kappara: Anyone who sheds tears over an upright person, the Holy One, Blessed be He, counts his tears and places them in His treasury, as it is stated: “You have counted my wanderings, put my tears into your bottle, are they not in your book?” ([Psalms 56:9](#)). Rav Yehuda said that Rav said: Anyone who is lazy in eulogizing a Torah scholar, it is fitting to bury him alive, as it is stated: “And they buried him in the border of his inheritance in Timnat-serah, which is in the hill-country of Ephraim, on the north of the mountain of Ga’ash” ([Joshua 24:30](#)). This teaches that the mountain raged against them to kill them because they did not eulogize him appropriately. Rabbi Ḥiyya bar Abba said that Rabbi Yoḥanan said: Whoever is lazy in eulogizing a Sage does not live a long life, and his punishment is measure for measure. As it is stated: “In full measure [besase’a], when You send her away You contend with her”

6. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף מו עמוד ב

איבעיא להו: הספידא, יקרא דחיי הוי או יקרא דשכבי הוי? - למאי נפקא מינה? דאמר לא תספדוה להווא גברא. אי נמי - לאפוקי מיורשין. תא שמע: ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה, ואי אמרת משום יקרא דחיי הווא - משום יקרא דאברהם משהו לה לשרה? שרה גופה ניתחא לה, כי היכי דמייקר בה אברהם... תא שמע, רבי נתן אומר: סימן יפה למת שנפרעין ממנו לאחר מיתה. מת שלא נספד ולא נקבר, או שחיה גורתו או שהיו גשמים מזלפין על מטתו - זהו סימן יפה למת, שמע מינה: יקרא דשכבי הווא, שמע מינה.

6. Talmud Sanhedrin 46b

A dilemma was raised before the Sages: Is the eulogy delivered for the honor of the living, or is it delivered for the honor of the dead? What is the practical difference? There is a difference in a case where one said before he died: Do not eulogize that man, Alternately, the difference is with regard to whether it is possible to collect the eulogist’s fee from the heirs. Come and hear a proof from the verse that states: “And Abraham came to eulogize Sarah and weep over her” ([Genesis 23:2](#)), And if you say that a eulogy is delivered due to the honor of the living, would they have unduly delayed burying Sarah due to Abraham’s honor? The It was satisfactory to Sarah herself that her funeral was delayed so that Abraham could be honored by eulogizing her... The Gemara suggests: Come and hear a proof from a *baraita*: Rabbi Natan says: It is a good sign for the deceased when he is punished after his death and does not receive an honorable burial or eulogy, as his lack of honor brings him atonement for his sins. For example, if the deceased was not eulogized, or if he was not buried, or if a wild animal dragged his corpse, or if rain fell on his bier, this is a good sign for the deceased. Learn from the *baraita* that a eulogy is delivered for the honor of the dead. Learn from this.

7. Rabbi David Brofsky, *Hilkhot Aveilut*, p. 87

“There is a great mitzva to properly eulogize the deceased, just as Abraham eulogized his wife, Sarah.”

8. טור יורה דעה הלכות אבילות סימן שמד

מצוה גדולה להספיד על המת כראוי וכל המתעצל בהספדו של אדם כשר אינו מאריך ימים וראוי לקבורו בחייו ומצוותו שירים קולו לומר עליו דברים המשברים הלב כדי להרבות בכייה ולהזכיר שבחו ואסור להפליג בשבחו יותר מדאי אלא מזכירין מדותיו הטובות שבו ומוסיפין בהם קצת רק שלא יפליג ביותר ואם לא היה בו מדות טובות כלל לא יזכיר עליו וחכם וחסיד מזכירים להם חכמתן וחסידותן וכל המזכיר על מי שלא היה בו כלל או שמוסיף להפליג יותר מדאי על מה שהיה בו גורם רע לעצמו ולמת

9. ט"ז יורה דעה סימן שמד ס"ק א

(א) ומוסיפין בהם קצת. קשה מה לי שקר מעט מה לי שקר הרבה ונראה לתת טעם לזה דדבר מסתבר הוא שכל מי שעושה איזה מצוה כגון צדקה וכיוצא בה באיזה שיעור בודאי אם היה בא לידו דבר הצורך קצת יותר ודאי לא היה מניח מלעשות גם אותו השיעור כי לא היה משחית בעבור דבר מועט יותר וע"כ נחשב לו כאלו עשה ואין כאן עדות שקר עליו

10. שולחן ערוך יורה דעה הלכות אבילות סימן שמד סעיף י
 מי שצוה שלא יספדוהו, שומעין לו. (אבל אם צוה שלא לנהוג עליו ז' וגזירת שלשים, אין שומעין לו) (מהרי"ו סימן די' /י"ז).

11. שולחן ערוך יורה דעה הלכות אבילות סימן שמד סעיף יז
 מותר לומר פסוקים ודרשה לכבוד המת, בתוך ארבע אמותיו או בבית הקברות (מהרא"י בביאור מא"ח לדעת רמ"ה).

12. ט"ז יורה דעה סימן שמד ס"ק ה
 (ה) לכבוד המת. דכל שאין לכבוד המת ודאי אסור ולא כיש שמכוונים להראות מעלתם בדרוש שעל המת מה שאינו לכבודו ולא שפיר קעבדי ושמעתי הרבה גדולים היו מקפידין על דבר זה.

13. ב"ח יורה דעה סימן שמד
 ולענין הלכה יש להחמיר כרב האי וכפירוש הרא"ש דדברי תורה אסור אפילו חוץ לארבע אמות ומילי דעלמא אינו אסור אלא תוך ארבע אמות ודבריו של מת מותר אפילו בדברי תורה אפילו תוך ארבע אמות וכן נהגו לדרוש באגדות ובפסוקים אפילו תוך ארבע אמות בפני המת ויוצאים מענין לענין עד שמגיעים לסיפור שבחיו של מת מעסק תורתו וחסידותו ויתר מדות טובות שהיו בו וכן כתב ב"י בשם מהר"י אבוהב וכן כתב נמוקי יוסף על שם הרמ"ה דכיון דלכבוד שכבא הוא דעביד שרי :

14. Rabbi Aharon Lichtenstein, "Centrist Orthodoxy: A Spiritual Accounting", [Virtual Beit Midrash](#)

Speaking for myself, however, I can emphatically state that my general education has contributed much to my personal development. I know that my understanding of *Tanakh* would be far shallower in every respect without it. I know that it has greatly enhanced my perception of life in *Eretz Yisrael*. I know that it has enriched my religious experience. I know that when my father was stricken blind, Milton's profoundly religious sonnet "On His Blindness" and its magnificent conclusion, "They also serve who only stand and wait," stood me in excellent stead. I also know—and this has at times been a most painful discovery—that many of these elements are sadly lacking among the contemners of culture on the Right.

Psychological sensitivity in those circles is grossly deficient. Just recall, if you attended the funeral of a great rabbi, how abstract, repetitive and inane the eulogies were. **When R. Aharon Kotler *zt"l* passed away, there was what was considered at that time a huge funeral downtown. There was a long row of eulogizers—*rashei yeshiva* and rabbis—but the only person who began to give an insight into the fire which animated that giant was Irving Bunim, a layman.** When one's psychological sensitivity is lacking, the result is that much of Torah—whole *parashiyot* and personalities in *Chumash*—are simply misread, in the sense of *gilui panim ba-Torah she-lo ke-halakha* (false interpretation of Torah), with a marvelous tradition of *midrashim* often distorted beyond recognition.

(Most English translations from Sefaria.org)